

Desiree en Clemens Geysen: 'Voordat het licht uit mag.' Uitgeverij Van Ierland, Breda 2009 ISBN 8789078071402 (Doof/ Slechthorend/1)

Over de schrijvers: Desiree is ernstig slechtziend, met het vooruitzicht volledig blind te worden. Zij volgde 11 jaar een opleiding op een blindeninstituut, was veel in de weer met paarden, was medeoprichtster van de stichting 'I Experience' en is getrouwd met Clemens. Clemens studeerde in Rotterdam toen Desiree bij hem kwam wonen. Hij werkt in Rotterdam. Clemens en Desiree wonen in Spijkenisse, samen met de blindengeleidehond Quincy.

Soort boek / Stijl: Ervaringsverhaal van Desiree die slechtziend is en in de zomer van 1995 te horen krijgt dat ze blind gaat worden. Ze beschrijft hoe haar leven door deze mededeling beïnvloed wordt en ze zich voorbereidt op het blind worden. Clemens las over haar schouder mee en gaf dan zijn kijk op de beschreven situaties. Nu het boek gepubliceerd is, is ze zo goed als blind. Ze beschrijft wat ze meemaakt met flash backs naar haar verleden. Het boek is in de ik-vorm geschreven. Goed leesbaar.

Korte beschrijving: Desiree vertelt in dit boek hoe zij en Clemens hun leven moeten aanpassen omdat ze blind gaat worden: Ze trouwen snel nadat bekend is dat ze blind gaat worden, zodat ze nog beelden heeft van die dag. Ze leert samen te leven met een blindengeleide hond, eerst Vidmar die in 2005 stierf en na een intermezzo met een 'pinnige puberteef' nu Quincy. Ze moest afscheid nemen van oude hobby's als paardrijden, maar komt nieuwe uitdagingen tegen zoals zich inzetten voor de stichting 'I Experience', <http://www.stichting-experience.nl>. En ze verhuizen uit Rotterdam naar Spijkenisse, een betere omgeving voor Desiree. Ze beschrijft goede en slechte hulpverlening en behandelingen, en hoe ze een punt zet achter haar verleden.

Oprecht, informatief, af en toe een spiegel als het gaat om reacties van anderen.

Citaten: Pag.62: "Het waren weer die kleine dingen die voor mij zulke grote verschillen maakten. Het praatje met de andere hondenbezitters in het park. De fluitende postbode die me soms al van er toe riep dat hij alwéér een berg brailleboeken voor me had. Het gaf me zo'n gevoel van betrokkenheid. Het was echt. Wat had ik dit gemist."

Pag. 77: "...Ik moest veranderen. Mezelf in alles aanpassen aan mijn nieuwe leven. Een versnelling lager denken en doen. Niet meer alles op zicht willen kunnen, maar gerust eens wat vaker voelen. Toegeven dat het doek was gevallen voor wat het kijken betrof. ...Er waren geen andere opties. Het was dit of niks....Ik moest verder met mijn nieuwe ik."

Pag.84: "We ervoeren ook toen al, dat de maatschappij te vaak verwacht dat mensen met een zintuiglijke handicap óók niet volwaardig kunnen denken en handelen. Het verzet daartegen begon jong en bleef, bij ons allemaal. Ik maak me nog steeds kwaad om mensen die tegen me praten alsof ik een kleuter ben. Toen Clemens vorig jaar werd gevraagd of ik ook een ijsje mocht, ontplofte ik. Die vrouw heeft twee van de duurste sorbets mogen betalen. "

Wat viel op: De manier waarop de ouders van Desiree vonden dat ze om moest gaan met haar slechtziendheid. Dat ze vonden dat ze dat zelf moest uitvinden. De

zoektocht naar een nieuw evenwicht. Reacties van de omgeving op haar slechtziendheid. Het leven met een blindengeleide hond.

Recensie: Anja Schüller (www.leefwijzer.nl) : Ik vind het een lief en ontroerend boek. Ondanks alles ontbreekt de humor niet. Omdat ik half blind ben herken ik dingen in het verhaal van Desiree. Ik heb een Collie <http://hond.boekenwurm-en-pleeg.nl> en hij hoeft mij niet de weg te wijzen. Gelukkig kan ik alles nog goed zien. Maar ik begrijp de vriendschap tussen hond en baas. Als je viervoeter, maatje en begeleider dood gaat, dan dooft er weer een lichtje.